

του 1791 στο Λονδίνο, έγινε άφορη ένος συνταγματικού σκανδάλου. Η γελουγογραφία αυτή παρουσιάζει τον πρόγραμμα της Ουαλλίας, τον μέλλοντα Γεώργιο IV, να παίζει με μεγάλη άφορσία το γιό-γιό του, ενώ ή μίση Φίσιχμετρετ, ή μοργανατική σύζυγός του, φιλελεύθερα αλλά του σκανδαλωδώς μ' έναν νεαρό αιδωλό...

Κατόπιν αυτού, όλα τα βιβλία, τα περιοδικά κ' ή εφημερίδες έκείνης της έποχής, όταν έκαναν λόγο για την «Εμυγκρότητα», την έλεγαν πάντα εισαγωγή του προγράμτος της Ουαλλίας. Γιατί αιδού-στατα το λάθημα του προγράμτος είχε μείνει άξεχαστο...

Οι «Τόμους» σ' ένα τελευταίο άρθρο τους για το γιό-γιό, έγρα-φαν πως ή μόδα του κρότσης στην Άγγλία ως το 1830. Οι «Άγ-γλοι το έλεγαν εμμανταλόρ» ή «κινούτζ», που θα πη αίνιγμα ή κο-ροϊδία. Και μήπως είχαν άδικο ; 'Υπάρχει μεγαλύτερη κοροϊδία άπ' το γιό-γιό ;

Η τρέλλα αυτού του παιχνιδιού ώστόσο, δεν έσταμάτησε, στο 1830. Σ' ένα σκίτσο που δημοσιεύθηκε το 1862 στο «Πόντρε», στο μεγάλο εικονογρα-φικό περιοδικό του Λονδίνου, βλέπουμε δυό χαμίνα να ρίχνουν στο πρόσωπο μιάς τρομοκρατημένης και χοντρής κυρίας τα γιό-γιό τους !

Μ' άλλα λόγια, ή γιογιοίτιμ ήταν πάν-τα μιά ένδημηκή άφορσία...

Στο «Λεξικό της πρακτικής ζωής» του Μπελέν, βρισκόμμε επίσης μιά λεπτομερή περιγραφή της «Εμυγκρότητας» που έξασο-λοήθηκε να διασπαράξει τον κόσμο στη Γαλ-λία και κατά ή Δευτέρα Αύτοκρατορία.

Καθώς φαίνεται, δηλαδή, το γιό-γιό γι-νότανε κάθε τόσο της μόδας, τότε στο Πα-ρίσι και τότε στο Λονδίνο.

Πολλά Μουσεία της Γαλλίας έχουν στις βιτρίνες τους διάφορα είδη γιό-γιό. Το Μου-σειό της Ρουέν μάλιστα έχει δώδεκα άπ' αυτά, που είνε τα πιο σπάνια και τα πιο ό-μορφα άπ' όσα υπάρχουν.

Είνε άληθινά κομποτεχνήματα. Άλλα είνε φτιαγμένα από ελεφαντόδοντα κ' άλλα από πολύτιμο ξύλο. Όλα δέ είνε σπου-δαμένα με διάφορα σχαλιώματα και πολυτί-μους λίθους ! Ένα άπ' αυτά, έργον του «κόλιτου» Ρολλέ, ένος περιφήμου χαράκτου, παρουσιάζει αναγλυρωδώς άπ' τή μιά μεριά μιά Φλαμανδική γιορτή, που είνε μικρογρα-φία του γνωστού ζωογραφικού πίνακος του Ζενέ και άπ' την άλλη το «Εμπόριο των μαύρων», μιά άλλη μικρογραφία ένος τσιπλώ του Άγγλου ζωο-γράφου Μόρλαντ.

Κ' επειδή, όπως ξέρομμε, το εμπόριο των μαύρων καταργήθηκε από την Κονσταντινή στις 4 Φεβρουάριου 1794, το γιό-γιό αυτό θα κατασκευάστηκε εκείνη την έποχή ή λίγο άργότερα.

Η «Εμυγκρότητα» του Μουσείου της Ρουέν δεν είνε πιο μεγά-λες από τα σημερινά γιό-γιό. Έκτός από μιά μόνο που έχει διάμε-τρο 175 χιλιοστά, όλες ή άλλες έχουν διάμετρο από 65 ως 90 χιλιο-στά κ' αντί για κορδόνια, μιά τριχομηή κορδέλλα. 'Υπήρχαν όμως κ' «Εμυγκρόττες» μεγάλες σαν πιάτα, όπως βλέπομμε σε πολλές χαλκογραφίες. Αιτή όμως ή υπερβολική «έξονγκωσί» τους φαίνεται πως έκανε τον κόσμο να τις βαρεθθί στο τέλος κ' έτσι άρχισε σιγά σιγά να περνάει πια ή μόδα τους, για να ξαναρανή σε λίγο στον Καναδά και στις 'Ηνωμέ-νες Πολιτείες.

Οι Άμερικανοί λοιπόν εμπλο-φάρων, όταν μάζ παρουσιάζ-ουν τώρα το γιό-γιό για δικό τους παιχνίδι. Το γιό-γιό είνε δικό μας !

Είνε ένα έλληνικό παιχνίδι κ' όσοι δεν το μιστούνε αυτό, άς πάνε να ιδούνε τά... πηλινα γιό-γιό στο Άρχαιολογικό Μου-σειό μας

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η εύτυχία μάζ δίνει τους φίλους, μιά ή δυστυχία τους, δα-κρυάσει.
— Το μόνο άπαράβιαστο και άνεξερείνητο μυστικό που κρα-τάει με θρησκευτική ευλάβεια ή γυναίκα, είνε... ή ηλικία της.
— Η άρετή σαν το ποτάμι χάνεται στη θάλασσα του συμ-φέροντος.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Η ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Έφημερίδες που τυπώνονται σε πανί και που χρησιμεποι-ούνται και ως... μαντήλια. Μια εφημερίς που κυκλοφορεί κάθε έκατό χρόνια. Η «Βασιλική», εφημερίς που κυκλοφο-ρούσε σ' ένα αντίτυπο. Η έμπνευσις ένος Άμερικανού ζα-χαροπλάστου. Πώς συνεδύαζε την πνευματική με τη σωμα-τική τρεφή. Η εφημερίς—γλύκισμα !

Τα παράδοξα της δημοσιογραφίας δεν περιορίζονται μονάχα στις εφημερίδες των τυφλών, των οποίων τα γράμματα είνε έκτυπα για να διαβάζονται με την άφή, ούτε και στη λαθροβία εφημερίδα των Λωποδουτών που έξεδίδετο άλλοτε στη Νέα 'Υόρκη και παρομοία της οποίας έκδίδεται σήμερα στο Σιάγκο από τους λαθροεπιπόρους των ολιγοπνευματωδών κοτών.

'Υπάρχουν ακόμα πιο παράδοξα δημο-σιογραφικά εκπαινεύσιματα, από τά ό-ποια άξίζει ν' αναφέρουμε μερικά.

Στη Ν. 'Υόρκη, π.χ., κυκλοφόρησε προ άίχρον έτών, επί άρκετό καιρό, μιά μικρή εφημερίδα, ή οποία τυπώνταν έπάνω σε... λεπτό ύφασμα. Μετά το διάβασμα, ό άνα-γνώστης μπορούσε να την πλύνει και να τη χρησιμοποιή για... μαντήλι !

Στο Παρίσι επίσης, ή «Μεγάλη Έφη-μερίς», ή όποια έξεδίδετο άλλοτε, τυπώνο-ταν επί άρκετό διάστημα έπάνω σε λευκό ύφασμα, το όποιο μπορούσε κατόπιν να πλυ-θί με σαπουνάδα και να καθαρίση έντελώς, επειδή ή μελίανη που χρησιμοποιούνταν για το τύπωμα, δεν ήταν άνεξίτηλος. Άν λά-βουμε δέ υπ' όψιν, ότι ή εφημερίδα αυτή είχε μήκος 1.25 και πλάτος 0.90 του μέ-τρου, θα μπορούσε κανείς περίφημα να φτιάξη από το ύφασμά της 4-5 μαντήλια κ' ένα ποικαίσιμο ακόμα !

Στη Ν. 'Υόρκη τυπώνεται και κυκλοφο-ρεί κάθε... έκατό χρόνια, την ήμερα της επέτειου της 'Αμερικανικής άνεξαρτησίας, ό «Τετρακόλις» Εικονογραφικό «Ασθήρ».

Η εφημερίς αυτή αποτελείται από 8 σε-λίδες, χωρισμένες σε 13 στήλες, το δέ τυ-πογραφικό της χαρτί είνε τόσο χοντρό, ώστε το κάθε φύλλο ζυγίζει 15 χιλιογράμματα ! Αντίθετα όμως άπ' την έπιθεώρηση αυτή, ή οποία κυκλοφορεί σε έκτακταμύρια αντίτυπων, ή «Βασιλική Έφημερίδα», που έβγαζε στην Πετρούπολη «κυκλοφορούσε» σ'... ένα μόνο αντί-τυπο, προορισμένο για τον Τσάρο.

Ηταν δηλαδή κάτι πόρνοιο με την «Αύτοκρατορική Έπιθεώρηση» της Βιέννης, ή οποία τυπώντανε σε τρία αντίτυπα, άπ' τα όποια το ένα το έπαιρνε ό αυτοκράτωρ, το άλλο ό αρχικαγκελεύαρος και το τρίτο ό ύπουργός των Έξωτερικών.

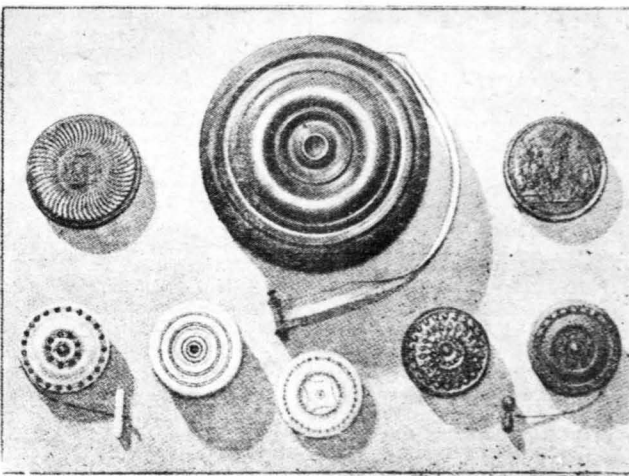
Όσα σ'όλα είνε ως τώρα, είνε βέβαια άρκετά περίεργα, εκείνο όμως που φτάνει μέχρις έξοφρενισμώ, είνε ότι ένας... ζαχαροπλά-στης—ποιητής άπ' τή Βολυμπόρη της Άμερικής έξέδωκε κάποτε μιά έθδοραδικά φιλολογική έπιθεώ-ρηση, την όποια μπορούσε κανείς, άφορ τή διάβαση, να... τή φάη.

Ο ζαχαροπλάστης αυτός είχε κατορθώσει να κατασκευάση από γλυκινιάτη ζύμη, λεπτότατα και άρκετά εύλύχστα φύλλα, που χρη-σιμοποιούσε για την έκδοση του περιοδικού του.

Το κείμενο κατόπιν το έγρα-φει αναγλυρωδώς σε σκαλιότα εί-δικά καλλιγράφα κιάλληρα, ένω άλλοι, επίσης είδικοί, καταγι-νόντουσαν με την εικονογράφηση του περιοδικού, σκαρώνοντας πολ-λύχρους και καλλιτεχνικώτατες εικόνες από γίλινα—δυό ζαχαρο-πλαστικά μίγματα. Κάθε Σαβ-βάτοδωρο που έξεδίδετο ή «Ζα-χαροπλάστης έπιθεώρησης», έφε-ραν οι κάτοικοι της Βολυμπόρης και κατάκλιαν το κατάστημα του έρευρητικού ζαχαροπλάστου, άδμιμονώντας να ιδούν το και-νούργιο «φύλλο» και να κατα-βροχθίσουν κυριολεκτικώς και με-ταφορικώς το περιεχόμενό του.

Ο όπκομής Μιχαήλω με το γιό-γιό του.

Διάφορα είδη γιό-γιό (έμυγκρόττες), εύρισκόμμενα στο Μουσείο της Ρουέν.